

amen i og naaet frem til, er forbi, du er væk, det er der flaaet en tyk Streg over. Det er, synes jeg, en for haard Tillægsstraf at give en saa gennemgaaende hæderlig Stand, navnlig naar man tager Hensyn til, og det maa man, hvad det er for en Ungdomsopdragelse, denne Stand faar. Denne Stand er stillet ekseptionelt særlig frem for alle andre heri Landet. Det er saaledes, at naar en Dreng, som skal være Sømand, er konfirmeret, eller ofte før, rejser han til Hamborg eller en anden stor By og faar Hyre. Han ved ikke, hvad det er for et Liv, han kommer ud i, det bliver afsjort af andre for ham; han kommer om Bord i et Fjokkeluf, han kommer maasse sammen i et fremmed Skib med en Bande af farvede og hvide, den ene værre end den anden. Der optages den unge Fyr, og han kommer fra et Skib over i et andet og tilbringer i Grunden her hele sin Ungdom, hele den Tid, da den unges Sind er saa modtageligt for Indtryk, paa saadanne Steder, hvor han kun hører Daarlighed. Samtidig maa man huske paa, at det er ellers ikke den daarlige Sømandsstand, der opdrages paa den Maade, det giver en bedre Sømandsstand at komme Verden rundt, snart med et tykt og snart med et engelsk Skib, end at ligge her hjemme og sejle med en Sagt. Men over for den unge Mand, der har haft en saadan Ungdom, altsaa i den Tid, da Sindet er blødt og modtageligt for Indtryk, er det for haardt, dersom Samfundet vil sige til ham: Du skal endda være ganske ekseptionelt stillet, hvis du overtræder Loven, skal du som enhver anden have din Straf, men samtidig dermed skal hele din Livsbane som Sømand være affaaen. Nu hedder det ganske vist: „den, der har gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling“. Ja, de Ord lyde tilstrækkelig affstrækkende, men man maa huske paa, at der ind under dette falder ikke saa ganske saa Tilfælde, som i Grunden ikke overfor den offentlige Mening have noget saa vanærende som mange andre Ting, der ikke falde ind derunder. Der kan falde ind derunder Benyttelse af en fremmed Mand's Navn og mindre Kapserier, som man i den offentlige Mening finder en vis Undskyldning for, medens derimod det Tilfælde, at een faar en anden halvt ihjel, hvilket er anderledes strafbart, ikke falder ind derunder. Det kan hænde for en ung Sømand i et eneste Øjeblik's Bidsfarelse, et eneste Øjeblik's Leisindighed, at der kan slaas en Handel af med en Kadrejer i Sundet, han kan hjælpe en Ven med et Navn, det er noget, hvorom Folk ofte slet ikke vide, hvad galt der er

deri; men saa siger man til ham samtidig med, at han faar Dommen: Du er du færdig, du har forbrudt dit Styrmands- eller Maskinpasserpatent! du er færdig! Saa kan man sige, at en saadan Mand kan faa Vresoprejsning som enhver anden Mand, men det er en Selvfølge, at Loven om Vresoprejsning i Reglen vil være aldeles uden Betydning for en Sømand. Naar en Styrmand er dømt til 5 Dages Vand og Brød for en mindre Sag, men som falder ind under Begrebet: en i den offentlige Mening vanærende Handling, hvad har han saa at gøre? Ja, paa Landjorden har en Sømand sjælden noget at finde. En anden Sag er det, naar han kan gaa til Udlandet, naar han kan tage sig op der og tage Eksamen i England og sige Landet Farvel for bestandig. Men han kan ogsaa komme til at gaa som Matros og komme ind paa en Bane, som i Grunden er meget sørgelig, og som en hel Del af Sømandsstanden staar overfor, nemlig den Bane hele sit Liv at gaa som Matros. Men hvorledes skal saadan en Mand, der sejler omkring som Matros i den store Fart, snart med et Skib, snart med et andet, kunne skaffe sig Attest fra to paalidelige Mænd for, at de i 5 Aar nøje have fulgt hans Færd. Loven om Vresoprejsning har altsaa slet ikke nogen Betydning overfor Sømanden; naar han een Gang har faaet en saadan Dom, er han for bestandig færdig. Det er det, jeg vil henlede det høje Tings Opmærksomhed paa, at jeg tror, det er for haardt, for strengt at stille en enkelt Stand aldeles ekseptionelt overfor Virkningen af en Straffedom. Der er ganske vist blandt de mange Bestemmelser, Loven indeholder, givet Indenrigsministeren Bemyndigelse til, at han overfor Sættekipper og Maskinpassere kan, naar særlige Omstændigheder tale derfor, give dem deres Bemyndigelse tilbage. Ja ganske vist, naar en lille Skipper, der sejler omkring med en Hærestude, har faaet 5 Dages Vand og Brød, saa er det godt nok, at Ministeren kan sige, at for ham kan der være Tilfælde, hvor han kan faa sin Bevilling igen. Men hvorfor skal den Slags Ting i det hele taget afhænge af den højtærede Minister? Hvorfor skal f. Eks. en Maskinpasser, der maasse passer Redlen i en Bugserbaad, under saadanne Omstændigheder være afhængig af den fungerende Minister med Hensyn til, om han bestandig skal have mistet sin Ret her, sit Patent, eller om Ministeren vil lade Maade gaa for Ret og atter give ham sit Patent tilbage? Det er altid bedre, at der er Forfrifter for slige Tilfælde i Loven, saaledes at Domstolene vide, hvad de skulle